



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **E. S.**, zastoupeného JUDr. Klárou Slámovou, advokátkou, se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2004, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2007, č. j. 4 Cad 1/2007 - 54,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2007, č. j. 4 Cad 1/2007 - 54, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) byla zamítnuta žádost žalobce o úpravu starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 128/1975 Sb. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že k žádosti o úpravu důchodu nebyla přiložena příloha č. 891260, která by prokazovala výkon zaměstnání v II. pracovní kategorii. Šetřením Pražské správy sociálního zabezpečení bylo zjištěno, že žalobce byl veden jako artista od 1. 3. 1974 do 22. 2. 1976. Na tuto dobu je vydaná Přihláška k zabezpečení umělců ze dne 7. 3. 1974 a Odhláška osoby samostatně výdělečně činné ze dne 1. 3. 1976 žalobcem podepsaná. Z uvedeného vyplývá, že dobu výkonu umělecké činnosti nelze hodnotit v II. pracovní kategorii.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž pouze uvedl, že žádá o prošetření odhlášky samostatně hospodařící ze dne 29. 3. 1976, která je nepravdivá. Žádal městský soud, aby žalovaná doložila pravou odhlášku z umělecké činnosti.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2004, č. j. 4 Cad 65/2004 - 3, byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil a upřesnil svoje podání ze dne 4. 10. 2004 tak, aby splňovalo požadavky uvedené v § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Na uvedenou výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 1. 11. 2004, v němž uvedl, že tvrzené odhlášení z umělecké činnosti se nezakládá na pravdě. Uvedenou odhlášku nikdy nepodepsal, jedná se o padělek a z tohoto důvodu mu nebyla přiznána II. pracovní kategorie z umělecké činnosti.

Žalobce již nebyl dále vyzýván k upřesnění a doplnění žaloby a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2005, č. j. 4 Cad 65/2004 - 18, byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění svého rozhodnutí městský soud uvedl, že ze správního spisu žalované vyplynulo, že žalobce žádal uznání doby výkonu umělecké činnosti za doby od roku 1967 do roku 1989 jako výkon zaměstnání ve II. nebo I. pracovní kategorii. Z Přihlášky zabezpečení umělců ze dne 1. 3. 1974 podepsané žalobcem a předložené Odboru sociálních věcí a zdravotnictví ONV Praha 10 bylo zjištěno, že žalobce byl evidován jako umělec - artista - ve svobodném povolání od 1. 3. 1974. Z Odhlášky osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 podepsané žalobcem bylo dále zjištěno, že žalobce tuto samostatně výdělečnou činnost jako artista ukončil ke dni 1. 3. 1976. Na obou těchto dokladech je stejný podpis. Pokud žalobce namítal, že se ze samostatně výdělečné činnosti jako artista neodhlásil, své tvrzení o tom, že se nejedná o jeho podpis, ničím nedoložil. Žalobce rovněž nedoložil, že výkon samostatné výdělečné činnosti jako artista byl zařazen podle resortního seznamu do I. nebo II. pracovní kategorie. Žalobce nedoložil, že v době, kdy měl vykonávat činnost artysty, která dle jeho tvrzení náležela do I. nebo II. pracovní kategorie skutečně tuto činnost v této kategorii vykonával. Doklad o tom, že se jeho činnost zařazovala podle resortního seznamu, tj. v tomto případě Výnosu Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2 do I. nebo II. pracovní kategorie, nedoložil. Na formuláři č. 891260 chybí potvrzení Ministerstva kultury. Po sdělení Ministerstva kultury, že nemá k dispozici žádné doklady, které by věrohodným způsobem jednoznačně potvrzovaly, že žalobce vykonával činnost artysty v rozsahu stanoveném právními předpisy pro zařazení do II. pracovní kategorie, tj. že se jednalo o soustavné a v průběhu kalendářního měsíce převažující práce, městský soud za této důkazní situace, kdy ani žalobce nedoložil žádné další doklady, rozhodl tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 Ads 79/2005 - 36, tak, že rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 16. 5. 2007, č. j. 4 Cad 1/2007 - 54, tak, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 9. 2004, č. X, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku městský soud poukázal na výpovědi čtyř slyšených svědků, z nichž vyplynulo, že žalobce vykonával minimálně od roku 1972 artistickou činnost, která spočívala v ekvilibristice, vzdušném čísle a drezérské práci, a to nejméně do roku 1989. Znamená to, že lze tuto činnost podřadit ve smyslu výnosu Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2, ve znění pozdějších předpisů, pod zaměstnání, které pro účely důchodového zabezpečení odpovídají II. pracovní kategorii pod poř. č. 41 čísel. znak 837. Městský soud proto dospěl k závěru, že provedeným dokazováním byly zjištěny skutečnosti, které odůvodní zrušení napadeného

rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí bylo proto pro vady řízení zrušeno a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Závěrem bylo poukázáno na to, že v dalším řízení bude žalovaná vycházet z důkazů, které byly provedeny soudem v tomto řízení a zahrne je ve smyslu § 78 odst. 6 s. ř. s. mezi podklady pro nové rozhodnutí. Po zhodnocení těchto podkladů, tj. výpovědi svědků slyšených před soudem, znovu posoudí žalobcovu žádost o úpravu starobního důchodu pro výkon zaměstnání ve II. pracovní kategorii.

Proti rozsudku městského soudu podala kasační stížnost žalovaná z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů v rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalovaná poukázala na to, že při hodnocení zápočtu dob pojištění vychází především z evidenčních listů sociálního zabezpečení (pojištění), které jsou založeny v její evidenci a ostatních předložených písemných dokladech. Městský soud však k těmto dokladům nepřihlédl a vycházel pouze z výpovědi svědků. Žalovaná poukazuje především na soudní řízení ve věci nároku na invalidní důchod žalobce v letech 1984 a 1993. V podání ze dne 7. 7. 1984 žalobce sám uvedl, že od roku 1958 nemohl vykonávat své původní povolání artisty ze zdravotních důvodů. Proto od roku 1961 s manželkou pracoval jako obsluhovač atrakcí a později mu byla vydána licence pro lidovou zábavu. Z obsahu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 1984, č. j. 15 C 151/84 - 7, vyplývá, že žalobce pracoval jako artista v letech 1957 - 1959, v letech 1959 - 1961 byl závozníkem, v letech 1962 - 1966 a v následujících letech jako pracovník lidové technické zábavy a obsluha kolotoče, v letech 1980 - 1983 pracoval jako dělník u Obvodního podniku bytového hospodářství a od 23. 4. 1983 do 30. 6. 1983 pracoval jako obsluha kolotoče. Z vyjádření Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 9. 2000 je zřejmé, že žalobce nebyl účasten zabezpečení jako artista - umělec. K výkonu artistické činnosti by musel mít potvrzení umělecké kvalifikace od Československých cirkusů a varieté, které potvrzovaly přihlášku k zabezpečení umělců na podkladě zkoušky před kvalifikační komisí. Věrohodné doklady potvrzující zařazení požadované doby pojištění do II. pracovní kategorie, nebyly žalobcem nikdy předloženy. Z připojených písemných dokladů o činnosti žalobce nevyplývá výkon činností zařazených do preferované pracovní kategorie, a to ani v době kdy byl pojištěn jako osoba samostatně výdělečně činná. Podle záznamů v občanském průkazu byl žalobce od 1. 7. 1970 do 28. 2. 1974 zaměstnancem Okresního kulturního střediska Praha - východ a od 1. 5. 1975 v Parku kultury a oddychu města Žilina, kde nemohl vykonávat činnost zařazenou do II. pracovní kategorie. Svědecké výpovědi proto nejsou pro žalovanou s ohledem na uvedené listinné důkazy věrohodné. Žalovaná vytýká rozsudku městského soudu jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Soud neurčil přesně, kterou dobu má žalovaná žalobci zhodnotit v preferované pracovní kategorii, ani nijak neodůvodnil nepřihlédnutí k listinným důkazům, které jsou v rozporu se svědeckými výpověďmi. Má-li žalovaná vycházet v dalším řízení z důkazů, tj. výpovědi svědků, musí být tento postup objektivně možný (nesmí existovat žádná faktická překážka) a na soudu je, aby v náležitě odůvodněném rozsudku, odpovídajícím jeho výroku, správnímu orgánu závazným právním názorem určil, jak postupovat. Podle názoru žalované však městský soud tomu nedostál. K získání potřebných důkazů o výkonu zaměstnání ve II. pracovní kategorie za

sporné období vycházel pouze z výpovědi svědků, které jsou však zcela v rozporu s listinnými důkazy. Z těchto důvodů žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s rozhodnutím městského soudu, přičemž se ztotožňuje i s odůvodněním rozsudku a žádá, aby za obsah jeho vyjádření bylo považováno i odůvodnění rozsudku městského soudu, jakož i odůvodnění předcházejícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce připomíná, že ve věci již bylo městským soudem rozhodováno opakovaně, když poprvé v této věci byl vydán rozsudek ze dne 8. 6. 2005, č. j. 4 Cad 65/2004 - 18. Tento rozsudek byl následně zrušen na podkladě kasační stížnosti žalobce, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu, ve kterém zároveň byl vysloven závazný právní názor a pokyny, které musí splnit městský soud v dalším řízení o žalobě. Městský soud podle názoru žalobce beze zbytku pokyny Nejvyššího správního soudu splnil a zcela se řídil jeho vysloveným závazným právním názorem. S ohledem na skutečnost, že městský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost nepřipustná. Výjimkou z této nepřipustnosti by bylo podle zákona pouze to, pokud by jako důvod kasační stížnosti bylo žalovanou namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Nic takového však žalovaná v podané kasační stížnosti nenamítala a ani se o to nepokusila. Naopak odůvodnění kasační stížnosti stojí absolutně mimo rámec důvodů kasační stížnosti uvedených v zákoně a žalovaná v ní navíc tvrdí něco, co nikdy neuplatnila v řízení před soudem. Důvody kasační stížnosti zakládají tedy její nepřipustnost, přičemž její obsah je navíc v hrubém rozporu s provedeným dokazováním a se skutečností. Žalobce dále poukazuje na to, co je smyslem a účelem § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a závěrem poukazuje na obsah § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 4 s. ř. s. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta a aby žalované byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaná je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., pro které Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost přípustnou. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Především nutno uvést, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 Ads 79/2005 - 36, byl zrušen předcházející rozsudek městského soudu ze dne 8. 6. 2005 a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, a to z toho důvodu, že se městský soud nevypořádal s námitkou žalobce, že Odhlášku osoby samostatně hospodařící z pojištění ze dne 1. 3. 1976 nepodepsal. Bylo tak nutno přisvědčit žalobci, že v této části je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný z důvodů v rozsudku Nejvyššího správního soudu blíže rozvedených. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že ve věci postrádá výsledky žalobce či jeho vysvětlení ke všem listinným důkazům doloženým v žalobě, resp. k jejímu doplnění, neboť uvedené listiny vypovídají o tom, jakou činnost žalobce, v době za níž se domáhá přepočtu důchodové dávky z důvodu výkonu zaměstnání v II. pracovní kategorii,

ve skutečnosti vykonával. Městskému soudu bylo dále vytčeno, že se žalobou omezeným obdobím od 1. 3. 1974 do roku 1989 zabýval nedostatečně, přičemž bylo poukázáno na to, že skutečnost, zda vůbec žalobce v uvedeném období vykonával pracovní činnost v II. pracovní kategorii je opětovně možno zjistit z listin založených ve správním spisu žalované, týkající se řízení o důchodové dávky v letech 1984, 1993 a 1997. Městský soud na uvedené výtky nereagoval, takže nutno vyjít z toho, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a v jiné vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což již samo o sobě je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozsudku naznačil, že bude-li možno na základě provedených důkazů dospět k závěru, že žalobce vykonával činnost artisty v době od 1. 3. 1974 do 29. 2. 1976, pak rozhodnutí žalované zruší a vrátí s příslušným závazným právním názorem, bylo tím míněno, že v případě žalobce musí být prokázána činnost artisty, kterou by bylo možno zařadit do II. pracovní kategorie. Městský soud provedl výslech několika svědků, z jejich výpovědí však nelze dovodit, že by ve vymezeném období žalobce vykonával takovou činnost artisty, která by odpovídala zařazení do II. pracovní kategorie.

Při dalším řízení ve věci nutno vzít v úvahu, že k 1. 1. 1993 zaniklo rozlišování zaměstnání do tří pracovních kategorií pro účely důchodového zabezpečení, pokud jde o dobu zaměstnání po 31. 12. 1992. Nově se všechna zaměstnání posuzují v důchodovém zabezpečení jako dřívější zaměstnání III. pracovní kategorie, a proto se na ně vztahují všechna ustanovení zákona a prováděcích předpisů k tomuto zákonu týkající se zaměstnání dříve zařazených do III. pracovní kategorie. Pokud jde o zaměstnání vykonávaná před 1. 1. 1993, posuzují se do 31. 12. 1992 podle dříve platných právních předpisů a občanům tak zůstávají zachovány nároky nabyté před účinností úprav provedených zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení. Výčet jednotlivých rizikových činností na jejichž základě byla zaměstnání zařazována do I. a II. pracovní kategorie, uvedených v § 14 odst. 2 a 3 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, nepostačuje k přiznání výhodnějších důchodových nároků. Konkrétní zaměstnání musí být uvedeno v příslušném resortním seznamu zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení vydaného příslušným ministerstvem, popř. jiným ústředním orgánem, v jehož působnosti byla organizace, ve které občan vykonával rizikové práce. Současně je nutné, aby občan splňoval podmínku časové převahy výkonu rizikových prací podle popisů pracovní činnosti uvedeného v tomto resortním seznamu. Časová převaha je vyjádřena soustavností výkonu rizikových prací v charakteru zaměstnání a nadpolovičním rozsahem výkonu rizikových pracovních činností v pozorovacím období kalendářního měsíce. Pokud bude na základě provedeného dokazování zjištěno, že žalobce vykonával současně dvě různá zaměstnání, z nichž jen jedno je zařazeno do preferované pracovní kategorie, započítává se mu doba zaměstnání ve výhodnější pracovní kategorii, a to i v případě, že zaměstnání v této pracovní kategorii bylo vykonáváno např. na zkrácený pracovní úvazek. V tomto případě nelze posuzovat časovou převahu výkonu rizikových prací v průběhu kalendářního měsíce souhrnně v obou zaměstnáních, nýbrž v každém odděleně. O započtení doby zaměstnání výhodnější pracovní kategorie rozhoduje princip výhodnosti.

V dalším řízení bude na městském soudu, aby vedl žalobce k upřesnění, za jaké časové období požaduje zařazení svého zaměstnání do II. pracovní kategorie, příp. do I. pracovní kategorie (v tomto případě by měl žalobce zdůvodnit, z čeho dovozuje zařazení svého zaměstnání do I. pracovní kategorie, neboť zatím neuvedl nic, co by takovéto zařazení odůvodňovalo). Po vymezení časového období se zařazením zaměstnání žalobce do preferovaných pracovních kategorií, bude nutno žalobce podrobně vyslechnout k tomu, jaké konkrétní činnosti jako umělec - artista ve vymezeném období vykonával, přičemž výpověď žalobce nutno konfrontovat s listinnými důkazy založenými ve správním spisu a rovněž se nabízí provedení důkazů soudními spisy ve věcech týkajících se žalobcem uplatněného nároku na invalidní a starobní důchod, z kterýchžto spisů lze čerpat poznatky o tom, jaká zaměstnání žalobce v minulosti vykonával (jde zejména o spisy Městského soudu v Praze sp. zn. 30 Ca 251/1997 a sp. zn. 15 C 151/1984). Městský soud si přitom musí ujasnit, od jaké doby přicházelo v úvahu zařazení žalobce do některé z preferovaných pracovních kategorií, aby nebylo zbytečně prováděno dokazování za období, kdy zařazení zaměstnání žalobce do I. pracovní kategorie nebo II. pracovní kategorie vůbec podle platné právní úpravy nepřicházelo v úvahu. Městský soud si dále musí opatřit Výnos Ministerstva kultury ČSR č. 16 400/69 - V/2 ve znění pozdějších výnosů (Výnos č. j. 25055/78 - Va/3 z 27. 12. 1978, Výnos č. j. 6627/88 - V/3 z 6. 4. 1988 a Výnos č. j. 10 133/85 - V/3 z 1. 7. 1985), kterým byly vydány resortní seznamy zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie, aby tak bylo možno spolehlivě posoudit nejen to, která akrobatická čísla, příp. drezúra zvěře byla zařazena do II. pracovní kategorie, ale i bližší podmínky pro zařazení do této pracovní kategorie. Pokud již městský soud vyslechl některé svědky k tomu, jaké činnosti žalobce jako artista vykonával, jejich výpovědi nevypovídají nic o tom, ve kterém období byly tyto činnosti žalobcem prováděny a za jakých podmínek.

Městský soud pak musí posoudit, zda tzv. Odhláška osoby samostatně hospodařící z pojištění z 1. 3. 1976 je žalobcem podepsaná (žalobce tvrdí, že podpis na odhlášce není jeho), přičemž žalobce by se měl vyjádřit k tomu, zda měl v úmyslu tuto odhlášku podat a v této souvislosti by se měl vyjádřit k podání z 3. 3. 1976 adresovaném Odboru sociálních věcí a zdravotnictví ONV 10, kde je jako v případě odhlášky podpis Š. a v textu je uvedeno, že „vzhledem k tomu, že dnem 1. 3. 1976 přecházím do trvalého pracovního poměru, zrušuji své povinné sociální zabezpečení umělců u OSVZ - ONV 10“. Zároveň by žalobce měl vysvětlit, jakou odhlášku zmíněnou v žalobě, kterou má mít k dispozici žalovaná, měl na mysli.

Jak již bylo uvedeno předchozí rozsudek městského soudu byl Nejvyšším správním soudem zrušen zejména pro nepřezkoumatelnost, protože pak městský soud v napadeném rozsudku neodstranil vytýkaná pochybení, nelze vyjít z toho, že se v dané věci jedná o případ, kdy je kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Rovněž nejde o případ kdy Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem uplatněným poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), neboť žalovaná již v řízení před městským soudem poukazovala na listinné důkazy, které jsou v rozporu s tvrzením žalobce o výkonu zaměstnání, jež by mělo být posuzováno v II. pracovní kategorii.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§

110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v dalším řízení vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Protože Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu